

Ціна перемоги

Нинішні події навколо України вкотре довели, що з розбудовою нового демократичного суспільства зростає актуальність осмислення її минулого, того важкого й неоднозначного шляху, який пройшла вона впродовж своєї історії. Важливою його частиною є Друга світова війна як один із найскладніших, найтрагічніших і водночас найгероїчніших періодів історії країни. Для нашого краю вона розпочалася у вересні 1939-го, коли Червона армія, у складі якої також були земляки, здійснювала «визвольний похід до Західної України та Західної Білорусії». Вона не припинялася на території України 1225 днів і ночей, була ареною жорстоких кровопролитних боїв, у ході яких перемолоти десятки добірних з'єднань вермахту і його союзників, знищили значну кількість озброєння та бойової техніки ворога. Отож за шість років Другої світової Україна та її народ зробили вагомий внесок у перемогу над ворогом. На підставі підрахунків світова громадськість розуміє сьогодні цей статус України та її величезну роль і внесок у перемогу над фашизмом.

Андрій Захарович Омельковець народився в 1919 році в селі Тинне. В 1940-ому закінчив обласні курси перепідготовки вчителів української мови та літератури, вступив на перший курс українського відділу Рівненського учительського інституту. 5 травня 1941 року його призвали в Червону армію й скерували в частину 2882,

де після закінчення навчальної роти працював командиром відділу. На початку Вітчизняної війни цю військову частину направили на фронт, а згодом - у місто Каменськ-Уральський Свердловської області. Тут її переформували в 821 окремий будівельний батальйон.

Смерть не раз дихала в лице. 29 вересня 1944 року воїна перевели в 498-й стрілецький полк 132-ї стрілкової дивізії. За участь у прориві німецької оборони на Віслі та визволенні Варшави нагородили орденом Червоної Зірки. 14 квітня 1945 року в битві на Берлінському напрямку Андрія Омельковця тяжко поранили. Після лікування в госпіталі переїхав у місто Львів, де вступив на перший курс філологічного факультету Львівського державного університету. У 1953 році закінчив аспірантуру і одержав призначення на роботу в Луцький державний педагогічний інститут імені Лесі Українки на посаду завідуючого кафедрою української літератури. До останнього подиху працював тут доцентом.

Андрій Захарович - один із тих, хто розповідав про ті події студентам у своїх власних творах і оповідах як людина, яка бачила на власні очі та пережила лихоліття. Нездоразово подумки прощався з рідними та близькими, бо здавалося, що смерть зовсім поруч і немінуча, але прожив 76 років і помер у червні 1995-го.

Щороку в травні відзначаємо День Перемоги. Його наближували, як могли, люди, яким було дуже нелегко в ті воєнні літа і яким найважче сьогодні. У довичному боргу наше покоління і перед тими ветеранами війни, кому пощастило пройти через горнило битв, дожити до світлого Дня Перемоги. Все менше їх залишається в життєвому строю. Даються взнаки й опалена військовою молодістю, сирі окопи та бліндажі, голод і холод, хвороби й рани. Іхні груди вкриті медалями, на скронях - свина. Дорогою ціною залатив український народ за участь у найстрашнішій за всю світову історію війні. Не щезне з пам'яті людської, не піде в забуття великий подвиг і велика трагедія нашого народу - його битва й перемога над фашистами. Можна неоднаково ставитись до Великої Вітчизняної війни, по-різному її називати, але хіба можна забути тих, хто віддав своє життя задля щастя інших?

Нелегке наше сьогоднішня не може заступити радості приходу весни, а разом із нею і свята. Як казав герой нашої розповіді, День Перемоги відзначаємо в таку пору, коли сама природа та земля радіють, розквітають і буяють. Він залишиться для нас назавжди затьмареним гіркою втрат і осяяним сонцем Перемоги.

Світлана КОТОК.